

Felavatás

- Jaj, de szép!

- Hát igen. De *te sem* panaszkodhatsz. Az tiéd is kitűnő küllemű, egészséges, testben és lélekben egyaránt. Látszik, hogy *jól karban van tartva*.

- De azért nincs elkényeztetve. Nálunk fő szempont: a következetesség. És persze: szeretet minden mennyiségben.

- Tökéletesen egyetértek veled. Nálunk is ezek a törvények vannak, hogy úgy mondjam, *lefektetve*...

- Várj! Kitalálom...

- Mit?

- A legkülönösebb állatöv... ez a jegy, hm, ez tipikus, tipikus...

- A... nyakörvére gondolsz?

- Nem! Dehogyan. Ugye, Vízöntő? Kitaláltam?

- Én?... Mi?... Ja! Halak.

- De ő...

- Ööö... hát, nem is tudom, így hirtelenjében... Aszongya... megvan! Ő Vízöntő, én pedig Halak.

- Mindjárt gondoltam.

Egy belvárosi kerületben a nem sokkal azelőtt, frissen felavatott kutyafutatót nem sokáig hagyták a gazdik kihasználatlanul. Derűs, október eleji hétvége van. Vasárnap délre jár az idő. A „felavatás” másnapja. Sokak másnapja ez. Önfeledt nyargalászás a kifutóban. Ismerkedések. Ismerkedés a szagokkal, mondhatni. A két gazdiról, akik épp az előzőekben cseréltek eszmét, tudni kell, hogy a környékbeli társasházak lakói. Nők, csinosak, harmincasok. Az egyik *szingli*, Zsuzsának hívják. A másik házas, Réka, egy fiúgyermek boldog édesanyja. Szereti a családját, szereti a férjét. Ez teljesen érthető. Hiszen a férfi az úr a háznál. Ő a falkavezér. Legalábbis Marinero, a fiatal bulldog kan felett. Minden másban - Réka az abszolút *irányadó*. Ám - tegyük hozzá - Zsuzsának sem kell éppen a szomszédba mennie egy adag öntudatosságért. Már csak azért sem, mert egész egyszerűen *alig ismeri őket*.

- Szép jószág! - jegyezte meg Réka, jól megnézve magának Zsuzsa korosodó tacsai-hölgyét, és kezet nyújtott Zsuzsának, miáltal közelebb került egymáshoz a két kutyas is, akik vagy amelyek, ahogy tetszik, kölcsönösen megszimatozták a másik ezét-azát - Réka vagyok - folytatta Réka -, ő pedig Marinero.

- Szia, engem meg Zsuzsának hívnak - szólt, megrázva Réka kezét, barátságosan mosolyogva, Zsuzsa -, és ő Jázmin.

Kutyák és gazdáik, pillanatok alatt összebarátkoztak tehát. Jázmin azonban, Marinero modortalan udvarlását, helytelenkedését, félelmet aligha keltő rekedt, vékony hangú morgással és egy-egy apró, csenevész harapással igyekezett megfékezni. Úgy tűnt, hasztalanul. Marinero csupaizom testéről úgyszólván *lepattantak* Jázmin kétségbeesés szülte, megtorló harapásai. Aztán Marinero gondolt egyet, hopp! *fölkerekedett*, és már-már megindította volna a szilaj hágási rituálét a majd összeroppanó Jázminon, mikor Réka, mint egy felmentő *sereg*, erélyesen visszarántotta Marinero pórázatát, egy határozott pfúj!-szó kíséretében. Épp időben. Jázmin a fizikai és lelki tűrőképesség végső határán állt már. Egyszerűen fogalmazva: alig állt a lábán.

- Eleven kutyas, annyi biztos - szólt Zsuzsa, kissé neheztelve nézve a lihegő-nyáladzó Marineróra.

- Á! - mondta erre Réka - Kamasz még a lelkem, csupa pajkosság, azt se tudja, mi fán terem az igazi szerelem...

- Mindenesetre elég *meggyőzően* imitálja...

- Hú, te! Ez a Jázmin tényleg egy *vérbeli* Vízöntő! Nem tűri, hogy csak úgy hatalmaskodjanak rajta... káprázatos egyéniség!

- Valóban. De már csak amiatt sem tűri az intim közeledéseket, mivel hogy túl idős már az efféle, hm, játékokhoz, elvégre tizenhárom éves is elmúlt már, és...

- Tizenhárom éves is elmúlt már! - ámuldozott Réka.

- Igen. És hát a szeme sem a régi. Mostanában már *annyiban is* Vízöntő ráadásul, hogy folyton feldönti a vizestálját. Ugye, szegénykém?- hajolt le a némi-
leg már megnyugodott Jázminhoz Zsuzsa, és szeretettel megsimogatta őt.

Békés, szinte idilli helyszín lett számukra a kutya-futtató. Egy életerős magyar vizsla ide-oda vágatott, egy böhm nagy, enyhén bamba ábrázatú dog is, de az csak úgy, kutya-futtában.

- Engedjük el mi is szegény párákat! - javasolta Réka.

- Ám legyen! - szólt Zsuzsa, lecsatolva Jázminról a vékony, bőr pórázat.

Marinero ezt a fene nagy szabadságot, egy kis fáziskéséssel ugyan, de föl-fogta, és nyomban ki is használta. Legelőször is: letámadta a békésen szimatol-
gató Jázmint. Zsuzsa elhessegette, mire Marinero, mit sem veszve impulziv-
itásából, kerge bakugrásokkal elszaladt a szélrózsa minden irányába, időnként meg-megállva azért, és körültekintően, nagy szakértelemmel megjelölt néhány *objektumot*, fát, bokrot, miegymást. Marinero rebellis, hogy ne mondjuk, *pártütői* magatartása, jelenléte egyébiránt nem csekély ribilliót keltett fajtársai körében. Egészen pontosan fogalmazva: a kankutyák *testületében*. Akik szúrós szemmel nézték ténykedését, és erősen gyaníthatták (tegyük hozzá, némi okkal-joggal) személyében az új riválist. Ez pedig - teljesen logikus módon - véres *polgár-*

háborúk előszelét szokta magával hordozni. Réka megérezte a veszélyt, és magához fűtlyentette a süvölvény Marinerót. Az, mivel szófogadó volt, többnyire még Rékával szemben is, odaslattyogott Rékához, aki rá is csatolta rögtön a pórázt.

- Épp időben cselekedted meg, amit megkövetelt a haza(felé menés) - dicsérte Réka bölcsességét Zsuzsa, és ő is rátette a pórázt az álmodozó tekintetű Jázminra.

- Láttam, amit láttam, jobb nem fölzavarni az alvó vagy épp ébredező indulatokat - szólt Réka, és már vonultak is kifelé a kutya-futtatóból.

Zsuzsa is velük tartott Jázminnal az oldalán. A kutya-futtató belső rácsára eközben fölkapaszkodott néhány vad kan eb, és a biztos fedezék mögül, a legeslegbátrabban és persze a legeslegharciasabban, elvicsorogták-elcsaholták a véleményüket bizonyos betolakodó, *nagymellényű* szájhősökről. Marineró erre hirtelen száznolcvan fokot perdült, és már-már támadóan, acsarkodva próbált *volna* fellépni ez(ek) ellen, ha éppen Réka egy-egy „csönd!”, „fogd-beszád!”, „piszok!” csatakiáltással vissza nem rántja őt (*minden* tekintetben) a helyes kerékvágásba, mondjuk, hogy a fegyelem realitásába, és egyszersmind serényen a továbbmenésre nem ösztökéli.

- Én szerintem Bika - konstataálta Zsuzsa a békés hazasétálás közben.

- Kitaláltad! Gratulálok neked! - mosolygott Réka - Csakugyan az, Marineró szó szerint egy *bulldog* a Bika jegyében. Férfjem azonban - magyarázta tovább - már csak állatövileg is jobban összepasszol vele (igaz, én meg a férjemmel, *aszcedensileg*), mert én, bevallom, Oroszlán vagyok, és ez a suhanc Marineró-félékre több mint *életveszélyes*. Már ha kihoznak a sodromból, úgy értem. Igen, te rosszcsont! - nézett le aztán vidáman Marineróra, aki nevét hallván, lomhán fölplisnantott úrnőjére. - *Rólad* beszélünk éppen, nem pedig Spinoza Etikájáról, ha tudni akarod.

Marineró kicsit etikátlannak érezte, hogy a háta *fölött* beszélnek *róla*, de lenyelte sérelmét, és mint egy dömpér, cammogott tovább lihegve.

- Itt laktok a környéken? - kérdezte Zsuzsa.

- Hát... nem olyan messze - válaszolta titokzatosan Réka -, mi több, ez a mi házunk.

És ennél a *mondathál* megállt Marineróval, a négyemeletes társasházak so-rainak egyik négyemeletes társasházánál. Zsuzsa meglepett arcot vágott. És ő is megállt Jázminnal.

- De... akkor... hogy hogy nem... találkoztunk eddig? Én ugyanis évek óta itt lakom, kettővel odébb - mutatott határozottan onnan balra ötvenméternyi-t előre.

- Nos, kedves Zsuzsa - vigyorodott el Réka -, mi *tegnap* költöztünk ide.

- Így már mindjárt más a leányzó fekvése - nevetett Zsuzsa.

- Gyere fel majd hozzánk, ha van kedved, szívesen látunk. Igaz, te csibész fiú? - nézett le ál-komoly arccal Marineróra Réka, akinek, úgy tűnt (legalábbis azt mutatta), nem volt ellenére ez a vendégségbe hívás.

(Mindazonáltal, *próbált volna* csak ellenkezni - épp Rékával.)

- Nagyon szívesen! Akkor megismerkedhetem a családod kis- és nagy fér-fijaival - szólt Zsuzsa, majd előkapta a mobilját - Mondd a számod, lementem, aztán megcsörgetlek, és mentsd le te is, jó?

Réka erre bediktálta a számát, Zsuzsa pedig azzal a lendülettel már hívta is. (Réka mobilcsengőhangja templomi harangzúgás volt.)

Jázmin és Marinero ezenközben felújították nemrégiben félbeszakadt ismerkedésüket.

És ekkor hirtelen az igazi harangok is megkondultak, mintha áldásukat adták volna arra, ami a csillagállás szerint éppen kibontakozóban volt.

